

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) M. A. b) A. A. c) nezl. K. A.** žalobkyně c) zastoupena zákonnou zástupkyní M. A., zastoupení JUDr. Benem Jeřábkem, advokátem, se sídlem Praha 5, Kurzova 2375/21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 7 Az 10/2003 - 31, ze dne 10. 9. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelů advokátu JUDr. Benovi Jeřábkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-108/VL-10-P11-2001, ze dne 11. 6. 2002. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 tohoto zákona.

Městský soud v Praze dospěl při přezkumu správního rozhodnutí k závěru, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem. Stěžovatelka byla podrobně vyslechnuta k důvodům, pro které žádá v ČR o udělení azylu. Při pohovoru byla seznámena s informacemi, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění a měla možnost žádat jejich doplnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v souladu s ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a je z něho zřetelné, z jakých podkladů žalovaný čerpal svá skutková zjištění. Tato jsou logicky hodnocena a na jejich základě provedl žalovaný řádné právní závěry. V žalobě stěžovatelé konkrétně pouze opakují důvody známé ze správního řízení, které již žalovaný přílehavě posoudil, a Městský soud v Praze se s nimi ztotožnil. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelé dovozují důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný podle jejich názoru porušil zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, na což stěžovatelé upozorňovali již v žalobě, a Městský soud v Praze měl proto správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán si především neopatřil pro své rozhodnutí dostatečné množství podkladů a v důsledku toho neúplně zjistil skutkový stav věci. Jak správní orgán, tak soud pak podle stěžovatelky nedostatečně posoudily otázku udělení azylu z humanitárních důvodů. Podle stěžovatelky není pravdivé tvrzení správního orgánu ani soudu, že stěžovatelé nebyli v Kyrgyzstánu pronásledováni pro projev své víry. Je známo, že fanatické uplatňování víry a její prosazování státy nebo mocenskými skupinami i okolních států ležících poblíž Kyrgyzstánu již dříve vedlo k válečnému stavu a pronásledování, dokonce i likvidování stoupenců jiného vyznání. Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR o tom, že na území Kyrgyzstánu nedocházelo a nedochází k pronásledování osob ruské ani jakékoli jiné národnostní menšiny, může podle stěžovatelky věřit pouze člověk, který v Kyrgyzstánu nikdy nebyl. Správní orgán i soud se proto nedostatečně zabývaly otázkou udělení azylu stěžovatelům pro jejich příslušnost k pravoslavnému náboženství, jakož i možností udělení azylu z humanitárních důvodů. Minimálně pak měla být na stěžovatele vztažena překážka vycestování z důvodu podle ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu hrozí stěžovatelům nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení. Stěžovatelka proto navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 1. 2005 popřel oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Návrh na zahájení řízení o udělení azylu podala stěžovatelka dne 8. 1. 2001.

Za důvody svého návrhu označila národnostní útisk kvůli válečným operacím v Kyrgyzstánu. Děti zde měly problémy, pro jejich národnost byly neustále uráženy. Sedmiletou dceru unesli na druhý konec města a poté, co jí sebrali náušnice, ji nechali bez pomoci. Policie odmítla zasáhnout, neboť od únosu uběhlo teprve pět hodin. Nakonec dceru našli sami. Kvůli válce

stěžovatelka nechce dále riskovat životy svých dětí a čekat, kdy je zabijí nebo vezmou do zajetí. Rovněž manžela stěžovatelky mohou kdykoli odvést do války. Pohovor k důvodům návrhu byl se stěžovatelkou proveden v P. s. K. O. dne 13. 12. 2001, na její žádost v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnicka. Zde nad rámec výše popsaného uvedla, že v souvislosti s válečnou situací povolávali všechny muže do armády. Její manžel měl štěstí, že se v době doručení povolávacího rozkazu nezdržoval na adrese trvalého bydliště, jinak by byl jistě již odveden. Sama stěžovatelka velké problémy neměla, pouze drobné nepříjemnosti v obchodě a na tržišti, protože není muslimka. V případě návratu do Kyrgyzstánu by rodině hrozilo to, kvůli čemu odjela. Nemají se ani kam vrátit, protože vše prodali. Ve spise jsou založeny tyto dokumenty: Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2000 a Informace o zemi původu žadatele o azyl v ČR – Kyrgyzstán zastupitelského úřadu Almaty-Andr k č. j. 101234/2000-LP. Pro posouzení situace v Kyrgyzstánu měl správní orgán k dispozici vedle výše uvedených dokumentů rovněž Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2001, Zprávu téhož ministerstva o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu ze dne 5. 9. 2000, informace z databanky ČTK a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103029/2000-LP, ze dne 28. 1. 2000.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných důvodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelé napadají rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Prvně jmenovaný důvod spadá v chybném právním posouzení jejich situace jako nepodřaditelné ustanovením §§ 12 písm. b), 14 a 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, posléze uvedený důvod pak v tom, že si správní orgán neopatřil pro své rozhodnutí dostatečné množství podkladů. Pronásledování národnostních, resp. náboženských menšin totiž v Kyrgyzstánu reálně hrozí.

Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z tvrzení stěžovatelky vyplývá, že problémům byl vystaven zejm. manžel stěžovatelky, neboť mu hrozil nucený odvod do armády, a její děti, které byly uráženy ze strany muslimských dětí pro svůj nemuslimský původ. Stěžovatelka sama pak byla podle vlastních slov vystavena pouze drobným nepříjemnostem v obchodě či na tržišti. Únos stěžovatelčiny dcery byl motivován zjiště a nelze jej proto považovat za projev národnostní nesnášenlivosti. Nejvyšší správní soud chápe stěžovatelku, že uvedené okolnosti jsou jistě pro život nepříjemné. Rovněž celková situace ruské menšiny v Kyrgyzstánu, stejně jako prakticky ve všech postsovětských republikách v regionu, není zřejmě bezproblémová. Pronásledování ve smyslu zákona o azylu ovšem předpokládá jistou (značnou) intenzitu příkoří, kterému je žadatel o azyl v zemi původu vystaven. Takové intenzity nebylo v daném případě dle názoru Nejvyššího správního soudu dosaženo. Život ani svoboda stěžovatelů nebyly v Kyrgyzstánu zjevně ohroženy, rovněž o psychickém nátlaku lze hovořit jen těžce. Nebyl-li pak v daném případě naplněn pojem pronásledování, nemohly být splněny ani zákonné podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, které takové pronásledování předpokládá.

Co se týká neudělení humanitárního azylu, podléhá toto rozhodnutí žalovaného soudnímu přezkumu *pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

V daném případě vycházel žalovaný z výpovědí stěžovatelky učiněných v průběhu správního řízení na podkladě výše citovaných zpráv MZV USA a zast. úřadu v Almatě o situaci v Kyrgyzstánu. Tyto představují standardní podklady pro vydání správního rozhodnutí v azylovém řízení. Skutečnosti tvrzené stěžovatelkou byly žalovanému známy, neposoudil je však jako natolik závažné, aby odůvodňovaly udělení azylu z humanitárních důvodů. Dle názoru Nejvyššího správního soudu byly premisy úsudku žalovaného zjištěny řádným procesním postupem, jeho rozhodnutí není v rozporu s pravidly logického usuzování a neodporuje ani zákazu libovůle ve správním rozhodování.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal v případě stěžovatelů důvod pro vztažení překážky vycestování, dovolávaný v kasační stížnosti, a uzavírá proto, že důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Pokud jde o důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatečné množství podkladů (viz výčet podaný výše) a z nich vyvodil odpovídající skutkové i právní závěry. Rovněž tento důvod kasační stížnosti proto v daném případě není naplněn.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 9 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 1000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. srpna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu